स्वाः। उत श्वेतं वसुधितिं निरेके" इति। 'रोदसी' द्यावापृथिव्यौ 'उभे', 'रायेऽनु' धनार्थमेव, 'यं' वायुं, 'जज्ञतुः' उत्पादितवत्यौ। यजमानानां 'धिषणा' बुद्धिः, 'देवी' विद्योतमाना सती, वायुं 'देवं', 'धाति' धारयति, निरन्तरं ध्यायतीत्यर्थः। 'अधा' आरब्धयागे, तं 'वायुं', 'स्वाः' 'नियुतः' स्वकीया वडवाः, 'सश्चत' सेवन्ते। 'उत' अपि च, रेको रिक्तत्वं तद्रहितं कर्म्म 'निरेकं', तादृशे, सर्व्वसाधनसम्पूर्णे कर्म्मणि 'वसुधितिं' हविर्लक्षणस्य वसुनो धावकं श्वेतं पशुमपि, नियुतः सश्चतेत्यन्वयः॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यानुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति। 'आ वायो, प्रयाभिः' इति। आ वायो भूषेति पुरोऽनुवाक्या, सा चैन्द्रवायवप्रस्तावे व्याख्याता। प्रयाभिर्यासिदाश्वाꣳसमित्येषा याज्या, सा च हिरण्यगर्भ आपो हेत्यनुवाके व्याख्याता॥

अथ हविषः पुरोऽनुवाक्यामाह। "प्र वायुमच्छा बृहती मनीषा [१]। बृहद्रयिं विश्ववाराꣳ रथप्राम्। द्युतद्यामा नियुतः पत्यमानः। कविः कविमियक्षसि प्रयज्यो" इति। 'बृहती' महती, 'मनीषा' यजमानस्य बुद्धिः, 'वायुम्', अभिलक्ष्य 'प्रकर्षेण यातीति शेषः। कीदृशं वायुं, 'बृहद्रयिं' बृहती रयिर्महद्धनं यस्यासौ 'बृहद्रयिः', बृहद्धनप्रद इत्यर्थः। 'विश्ववारां' विश्वेषामनिष्टानां निवारकं, 'रथप्रां' स्वकीयं रथमपेक्षितैर्धनैः पूरयन्तं। हे 'प्रयज्यो' प्रकर्षेण यष्टुमुद्युक्त यजमान, 'कविः' देवतातत्त्वाभिज्ञस्त्वं, 'कविं' सर्व्वज्ञं